

Standpunkt, som man stod paa i 1850. Nu har han maaske forladt det, som saa mange gamle Standpunkter ere forladte, nu, efter at Ministrene ere blevne Mini- stre, men endnu for et Aar siden havde han ikke forladt det Standpunkt. Men selv om man nu ser noget anderledes paa denne Sag, kan jeg alligevel ikke erkende Rigtigheden af, at man lader Godsejerne beholde disse Erstatningssummer. Gods- ejerne have ganske vist altid haft det mærkelige Held, at hver Gang de faa en Fordel, er Synet paa Tingen saaledes, at de skulle have denne Fordel, og naar Synet forandrer sig og de skulle af med Fordelen, saa har Synet forandret sig derhen, at de ikke alene beholde Fordelen, men oven i Købet faa yderligere Fordele. Saaledes gaar det altid med Godsejer- standen her i Landet. Jeg læste forleden Dag i et ledende kjøbenhavnsk Venstre- blad en for Resten udmærket Artikel om Godsejerne, der vandt den store Sejr i Fæstestriden i 60erne, hvor de fik Lov til at sælge det Fæstegods til Bønderne, der i Virkeligheden var Bøndernes Ejendom. Det var nok en Sejr, hedder det i Artike- len, men i Virkeligheden en Pyrrhussejr, thi Godsejerne tjente den Gang saa mange Penge, at de gav sig til at leve over Evne, og derfor vare de nu komne i en Nød- stilstand. Ja, det kan jo være rigtigt nok, og fordi de nu ere komne i en Nødstil- stand, saa skal Folketinget igen begynde at hjælpe dem. Jeg vil dog henstille, at hvis det Synspunkt er rigtigt, som staar i „Politiken“, om det saa er klogt at hjælpe dem med saa store Statsgaver. Her er jo Tale om at give en Skattelettelse, der gaar i Tusindvis, men kunne vi saa ikke udsætte os for, at Godsejerne gøre det samme, som de gjorde i 60erne, at de give sig til at leve over Evne, saa at de om en halv Snes Aar paa ny komme i Nødstilstand og paa ny komme og kræve Hjælp?

Dette er ogsaa Svar til det ærede Medlem, som havde Ordet først i Dag (P. Andersen), og som sagde, at vore Gods- ejere dog ikke ere komne saa langt som de tyske Junkere, thi selv om de endnu ikke ere komne saa langt som de tyske Junkere, skal man altid være bange for at byde dem en Lillefinger, for have de først faaet den, er der Fare for, at de skulle faa saa meget mere Kraft til at kæmpe for at tage hele Haanden. De tyske Jun- kere vare i sin Tid meget moderate. De vare Frihandelsmænd og nøjedes i 1892— 93 med den Miquelske Skattereform, som

Reedtz-Thott lagde til Grund for sine For- slag, og som gik ud paa en Lettelse i Grundskatterne; men nu kræve de en vir- kelig Toldbeskyttelse. Naar nu vore Gods- ejere faa denne store Lettelse; ville de maaske, som jeg sagde før, give sig til at leve over Evne og om nogle Aar være komne i en endnu daarligere Tilstand, og saa ville de komme og kræve ny, vældige Toldskatter — for de kunne jo dog ikke være i Nødstilstand, det kan Rigsdagen og Landet ikke være bekendt. Men for øvrigt vil jeg angaaende denne Erstatning, som den højtærede Finansminister fremførte baade en politisk og en principiel Indven- ding imod, sige, at i dette Tilfælde er jeg enig med den ærede fungerende Indenrigs- minister (Alberti), thi han ser ikke en saadan Vanskelighed. Jeg skal nævne, hvad han i Fjor som Flertallets Ordfører her i Salen fremsatte, den Gang den da- værende Finansminister kom ned fra Landstinget med Landstingets Forslag om Grundskatternes Afskrivning. Da udtalte Folketingsmanden for Køge (Alberti) føl- gende — det findes i Rigsdagstidenden for i Fjor, Sp. 3375 —: „Naar man gaar den Vej, Landstinget vil: at ophæve alle de bestaaende Ejendomsskatter, følger det af sig selv, at Statskassen maa faa igen de Millioner, som ved Hartkornsudjævningen bleve udbetalte til adskillige Ejere af faste Ejendomme“. Det følger af sig selv, siger Folketingsmanden for Køge, og han fort- sætter: „Landstingets Forslag bærer jo i mange Henseender Præg af at være udar- bejdet under et Hastværkstryk. Det er naturligvis en Ting, man blot har glemt at tage med“. Denne Ting er Tilbagebeta- lingen. „Det kan naturligvis ikke et Øje- blik falde det høje Landsting ind at stille sig paa det Standpunkt, at det siger: Nu ophæve vi alle disse Skatter og ogsaa den Del deraf, som man i sin Tid har faaet klingende Mønt for at paatage sig; vi op- hæve Skatten, men Betalingen beholde vi. Det er givet, at Landstinget ikke et Øje- blik har tænkt paa at stille sig paa et saa- dant Standpunkt. Det er altsaa blot en Forglemmelse, og jeg tvivler ikke paa, at man fra Landstingets Side, naar man nu er gjort opmærksom derpaa, vil skynde sig med at faa dette berigtiget“. Jeg forstaaer ikke, at den højtærede fungerende Inden- rigsminister ikke i Aar har holdt den samme Tale for den nuværende Finans- minister, som han i Fjor holdt over for den daværende Finansminister. Med ganske samme Ret, som Venstres Ordfører i Fjor over for Landstinget talte om det Hast-